

— Interjú —

Az alapító elnök

- beszélgetés Hunyady Lászlóval

Egy-egy interjú alkalmával mindig vannak alapvető kérdések. A család- vagy helytörténet-kutatók, történészek esetében is bőven akadnak ilyenek: kihagyhatatlanok. Akárcsak egyes személyek, akiknek meghatározó szerep jutott. Egyesületünk életében is jócskán vannak, a „keménymag” bizonyára jól ismeri őket. A létszám jelentős emelkedésével azonban a legtöbben épp csak hallottak róluk. Szeretnénk őket bemutatni, s bízunk benne, hogy a nagy öregek számára is akad majd új információ.

Ki mással kezdhethetnénk ezt a sorozatot, mint aki élére állt a sok tervvel, de még kiforrotlan megoldásokkal induló egyesületi formációnak.

- *Budapesten élsz. Itt is nőttél fel? Ha időben a távolba tekintünk, honnan származnak a felmenőid?*

- Születésem, 1943 óta Budapesten élek. Apai ágon a családkunk Felvidékről származik, anyai ágon háromszéki kismemesi őseim vannak.

- *Mi ösztönözte a kutatásaidat?*

- Már fiatal koromban is érdekelt családkunk eredete. Sajnos édesapámat fiatalon elveszítettem és nagybátyáimat kértem meg, hogy meséljenek felmenőinkről. Kérésre az emlékeiket le is írták számomra. Most, mikor az unokáim-

nak megírtam a családkunk történetét, ezek a visszaemlékezések színesítik írásaimat.

- *Családkneved végett adódik a kérdés: találtál kapcsolódást a történelmi Hunyadiakhoz? Milyen messze jutottál a főbb ágakon?*

- Mi a felvidéki katolikus Hunyadyaktól származunk. Ezen ág kutatásával csak az 1700-as évek második feléig jutottam, onnantól már nem található anyakönyvek. A történelmi Hunyadiak közismerten Erdélyből erednek, de abba az irányba nem vezetnek szálak. Anyai ágon az illyefalvi Rákosi család múltjának feltárásával több szerencsém volt. Ezt az ágot sikerült illyefalvi Rákosi Andrásig visszavezetnem, aki 1630-ban Erdélyben Brandenburgi Katalintól címeres levelet kapott.

- *Volt némi alapismereted a kutatásokhoz vagy teljesen zöldfülként kezdted bele?*

- A családtörténet-kutatással mintegy húsz éve foglalkozom komolyabban. Feleségem korai halálát követően ebbe a „passzióba” menekültem. Feldolgoztam a család valamennyi iratát, és a „mormonok” kutatótermében is hosszú órákat töltöttem az anyakönyveket tartalmazó mikrofilmek böngészésével. Ám hamar tudatosult bennem, hogy a családom történetének megírásához ennél jóval több ismeretre lesz szükségem. Így hát elkezdtem szorgalmasan látogatni az ELTE engem érdeklő előadásait. Bekéredzkedtem a csoportos foglalkozásokra is. Sok kedves emlékem van abból az időből. Volt olyan, hogy a terembe belépve a diákok mind felálltak, mert azt hitték, hogy én leszek az előadó.

Ress Imre tanár úr oktatta az egyetemen a régi német írást. Az első órán mindenkinek kiosztott egy 19. századi szöveget. Sorban kellett egy-egy szakaszt elolvasnunk és lefordítanunk.

Mivel beszélek németül, ha egy-egy szóban néhány betűt már kislabilizáltam, valahogy a szöveget is sikerült értelmezniem.

„Mérnök úr! Nem találgatni kell, hanem megoldani!” – förmedt rám Ress tanár úr. Amikor egyszer hiányoztam az óráról, este felhívott telefonon és kérte, hogy feltétlenül járjak el a foglalkozásokra, mert a diákokat igen motiválja a jelenlétem. Komolyabban veszik a feladatokat, nem akarnak leégni az „öreg” előtt.

- Családod hogyan fogadta az időigényes hobbit? Valakit megérintett közülük mélyebben is a családkutatás?

- Persze, elfogadták, a nagypapa jól elvan ezzel a hobbijával. A családi közös ebédeknel gyakran mesélek kutatásaim újabb eredményeiről, olykor családi anekdotákkal szórakoztatom a többieket. Persze azon sem sértődöm meg, ha már unják ezeket és valamire hivatkozva felállnak az asztaltól. Emlékszem, hogy annak idején én sem mutattam nagy érdeklődést apám világháborús kalandjai iránt. Bárcsak most is élne és kérdezhetnék tőle! Biztos vagyok benne, hogy nyolc unokám közül lesz, aki folytatja majd a családjunk történetének kutatását.

- Milyen tanulmányokat folytattál, munkahelyeiden milyen szakterületeken dolgoztál?

Voltál máshol is vezető szerepkörben?

- Több diplomám is van: villamosmérnöki, közgazdasági, külkereskedelmi főiskolai. Fiatalabb koromban számítástechnikai vonalon dolgoztam fejlesztő mérnökként illetve programozóként. Egy idő után a Volán Tröszt számítógépközpontjának vezetője lettem. A rendszerváltozás előtti években azután váltani akartam, és a nyelvtudásom révén a külkereskedelemben helyezkedtem el. Egy teljesen új világ nyílt ki számomra. Sokat utazhattam és anyagilag is jobban jártam.

Kevésbé idősebb olvasóink talán nem tudják: a szocializmus építése közben, ha valaki vezető pozíciót töltött be, el kellett végeznie a Marxizmus-Leninizmus Esti Egyetemet is, amit a népnyelv Foxi-Maxinak becézett. Én a vallástörténeti szakot választottam, ahol a cél azt volt, hogy ateista honpolgárokat neveljenek belőlünk. Tanárunk, a jezsuita rendből kirakott egykori szerzetes lelkesen tanította nekünk a Bibliát, a vallástörténetet. Egyik alkalommal elfelezte az osztályt, és vitát kezdeményezett polgári kontra egyházi esküvő témában. Csapatunk fényes sikert aratott: érveinkkel két vállra fektettük az egyházi esküvők bírálóit. Végül szegény tanár elvtársnak be kellett rekesztenie a vitát, nehogy botrány legyen belőle.

- Papírra vetted a MACSE alapításának történetét. Milyen emlékeid vannak a kezdeti időkből?

- Erre az időszakra szívesen emlékezem vissza, hiszen egy akkor alakuló civil szervezet alapításában vehettem részt. Végigélhettem azokat a szép napokat, amikor mindenki óriási lelkesedéssel segítette, támogatta az indulást. *Bármilyen feladat adódott, azonnal volt rá jelentkező!* Volt jogász, aki az alapító okiratokat készítette el; más a találkozókra, közgyűlésekre biztosított helyiséget; vagy vállalta a könyvelési és pénzügyi feladatokat; és olyan is akadt, aki az informatikai háttérrel biztosította.

Ahogy azt már többször is megírtam, mi mindannyian Bogárdi János köpenyéből bújtunk elő. János már a 2000-es évek közepén megjelent az interneten RadixIndex elnevezésű adatbázisával és levelező fórumával. Lényegében ezen a platformon tudtak egymásra találni a hely- és családtörténet-kutatók.

Hétvégenként rendszeresen összejöttünk vállalati ebédlőkben, éttermekben, és igazán jól éreztük magunkat. Elhatároztuk, hogy tartunk egy nagy találkozót, amelyen megbeszéljük a „hogyan tovább” kérdését. 2010. december 4.-én a Várban több mint százan gyűltünk össze. Köztük olyan prominens személyiségek is megtiszteltek részvételükkel, mint pl. dr. Reisz T. Csaba a MOL [*ma MNL – szerk.*]

főigazgatója, dr. Harmath Arisztid a Magyar Heraldikai és Genealógiai Társaság elnöke, dr. Márkusné Vörös Hajnalka a Veszprémi Levéltár igazgató helyettese, az Arcanum vezetői, a Heraldika könyvkiadó tulajdonosa. Az összejövetel egyik fő szervezője Sztrányai Ildikó volt, aki már előző este felhívott azzal, hogy vállaljam el a levezető elnök szerepét. Ildikónak nem könnyű ellent mondani. A találkozáson a napirendi pontoknak megfelelően több rövid előadás is elhangzott, végül a leglényegesebb pont következett: alapítsunk-e egyesületet. Jó szokás szerint többen hozzászóltak pro és kontra, majd a hátsó sorban egy bozontos, körszakállas úr megszólalt: „Szavazzunk, és bízzuk meg Hunyady Lászlót az egyesület megszervezésével!” Na, így lettem én Sztrányai Ildi és Beszeda Laci javaslatai nyomán alapító elnök.

- *A MACSE 2012-es kárpátaljai kirándulásán nagy segítség volt a profi orosz nyelvtudásod. Most is hasznosítod még?*

- Igen, az orosz nyelvtudásomnak ezekben a napokban nagy hasznát veszem. A Nyugati pályaudvaron orosz-magyar tolmácsként segítem a menekülteket. Rikítóan világosképek kapucnimban könnyen felismernek. Nyolcvanasként valószínűleg az egyik legidősebb tolmács vagyok a platzon. Szívszorító történeteket hallok, amelyekről naplót, beszámolót írok és ezeket

a családtagjaimnak és a baráti körömnek is megküldöm.

- *Van más szenvedélyed is, amivel szívesen töltöd a szabadidődet?*

- Mostanában leginkább a nyolc unokám szállítgatásával, menedzselésével foglalkozom, gépkocsimra feltettem egy „nagyapapa taxi” matricát is. Sőt, újabban az egyik barátomtól születésnapomra kapott sofőrsapkában vezetek. Ezzel rendszeresen mosolyt csalog az emberek arcára. Közben írom és folyamatosan bővítom a családi ágakról szóló írásaimat. Hasonló korú nyugdíjas barátaimmal sokat utazgatok a világban.

- *Hogyan ítéled meg most az egyesületet, az elért eredményeket?*

- Az elmúlt 11 évben hatalmas pályáivet futott be az egyesületünk. Valósággal fogalom lettünk, nem csak a családtörténet kutatók, hanem a történészek, a kulturális élet szereplői között is. Ismernek minket, hivatkoznak ránk. Mindig jó érzés tölteni, amikor arra

gondolok, hogy ebben az építményben az általam rakott téglák is benne vannak. Tisztában vagyok azzal, mivel jár az elnöki tisztség elvállalása. Nagyra becsülöm az utódaimat. Mindig vannak bántó, néha vérig sértő beszélgetések, értelmetlen viták, amelyeket az egyesület vezetőinek is nehéz megélniük. Örülni kell az elismeréseknek, a dicséretnek, a kapott jó szónak. Az engem követő elnökök munkásságuk elején rendszerint kikérték a véleményemet, tanácsaimat. Később már kevésbé igényelték ezeket, hiszen saját elképzeléseiket kívánták megvalósítani.

- *Mint mondd, leginkább az unokáidat és a családi történetek megírását helyezed előtérbe. Azért ha már nem is húzod, a háttérben most is rendületlenül tolod a MACSE szekerét.*

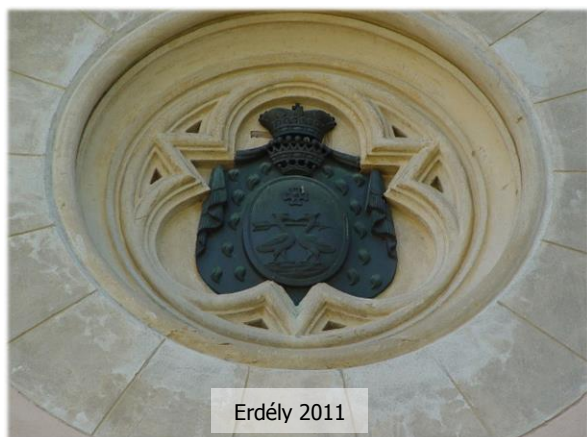
- Amíg bírom erővel és az agyműködésem sem gyengül, mindig szívesen állok az egyesület rendelkezésére.

Hol volt, hol nem volt...

Akár rejtvénynek is feladhatnánk hol készültek ezek a fotók, melyeket az egykori kirándulásokon részt vevő tagtársaink készítettek. Ők most nosztalgiáznak, a többiek törhetik a fejüket. Vagy már ők is?

Erdély 2011

Erdély 2011

Kárpátalja 2012

Kárpátalja 2012

Szlovákia 2013

Szlovákia 2013